

Arrest

nr. 74 516 van 31 januari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 24 oktober 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat E. VINOIS en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 11 januari 2011 toe op Belgisch grondgebied en dienden diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 21 september 2011 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers werden hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen, welke luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger te zijn, van Tsjetsjeense origine, en afkomstig uit Gudermes, Republiek Tsjetsjenië, Russische Federatie. Eind augustus 2010 keerde u op een avond samen met uw echtgenote, B.(...) Z.(...) (O.V. 6.750.480), met de wagen terug van het dorp Iliskhanyurt na een familiebezoek. Onderweg werden jullie tegengehouden door een agent van de verkeerspolitie. U moest de agent naar zijn wagen volgen waarin nog drie andere personen zaten die gewapend waren. Deze personen zeiden dat ze rebellen waren en dat u voor hen moest werken. Als u weigerde, zouden ze u en uw gezin vermoorden. U beloofde hen te helpen waarna u naar huis mocht gaan. De rebellen zouden u via de telefoon nog verdere instructies geven. U vertelde uw echtgenote niet wat er gebeurd was. Ongeveer twee weken later belden de rebellen u op. U moest 's nachts voedsel brengen naar een afgesproken plaats naast de begraafplaats buiten de stad. U heeft dit effectief gedaan. In oktober 2010 belden de rebellen u nog twee keer op om goederen naar dezelfde plaats te brengen. De laatste keer moest u uniformen brengen. Op 27 december 2010 ontving uw echtgenote een convocatie. U was op dat moment op uw werk. U meldde zich de volgende dag 's morgens bij de ROVD van Gudermes. Daar werd u ondervraagd en beschuldigd van samenwerking met rebellen. Tijdens deze ondervragingen werd u geslagen. U moest ook een uitreisverbod ondertekenen. Na enkele uren werd u vrijgelaten. Voor u naar huis terugkeerde ging u nog naar een arts voor verzorging. Toen u thuiskwam, vertelde u uw echtgenote dat u rebellen had geholpen. 's Avonds kwam uw schoonvader langs. Hij werkte bij de ROVD en zei dat er een rebel gearresteerd werd die de nummerplaat van uw wagen had opgegeven. U vertelde hem ook dat u rebellen geholpen had. Uw schoonvader raadde u aan om het land te verlaten. De volgende dag ging uw echtgenote met jullie kinderen naar het huis van haar vader. U verbleef enkele dagen bij een vriend van u. Op 31 december 2010 vertrok u samen met uw echtgenote en kinderen met de trein vanuit Gudermes naar Moskou. Vandaaruit reisden jullie met de trein verder naar Brest, Wit-Rusland. Daar stapten jullie in de laadruimte van een vrachtwagen waarmee jullie naar België reden.

Jullie kwamen in België aan op 11 januari 2011 en vroegen op dezelfde dag asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legden u en uw echtgenote de volgende documenten voor: kopies van enkele bladzijden uit jullie interne paspoorten, de geboorteaktes van u, uw echtgenote en jullie twee kinderen, jullie huwelijksakte, uw rijbewijs, uw diploma's, een attest d.d. 01/04/2011 van de OVD met betrekking tot de tewerkstelling van uw schoonvader, twee convocaties d.d. 27/12/2010 en d.d. 05/02/2011, en een attest d.d. 30/07/2011 opgesteld door Dhr. P.(...) J.(...), psycholoog-psychotherapeut.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen.

Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaarde uw land van herkomst ontvlucht te zijn, omdat u er vervolgd werd door de autoriteiten wegens het verlenen van hulp aan rebellen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende pogingen ondernomen hebt om meer informatie te bekomen over de huidige stand van zaken met betrekking tot uw vervolgingsprobleem. U verklaarde weliswaar dat u na uw aankomst in België via de telefoon van uw moeder vernomen hebt dat er tegen u een rechtszaak werd aangespannen wegens het verlenen van hulp aan rebellen. U kon aangaande deze rechtszaak echter geen verdere informatie verschaffen. Zo kon u niet zeggen wanneer deze rechtszaak precies begonnen is. U wist ook niet of er ondertussen al een rechtszitting gehouden werd. Met betrekking tot de beschuldigingen tegen u, stelde u nog vóór uw vertrek van uw schoonvader vernomen te hebben dat er een rebel gearresteerd werd die de nummerplaat van uw wagen had opgegeven. U kon geen informatie geven aangaande deze rebel (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 03/08/2011, p. 3-4). Toen u gevraagd werd of u uw schoonvader, die toch

zelf bij de ordediensten werkte, niet om meer informatie kon vragen met betrekking tot deze rechtszaak en de concrete beschuldigingen tegen u, antwoordde u dat u dergelijke zaken niet via de telefoon kon bespreken omdat de telefoonlijnen afgeluisterd werden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 03/08/2011, p. 6). U hebt echter geen enkele poging ondernomen om via andere personen of andere kanalen alsnog enige informatie hierover te verkrijgen. Uw uitleg dat u bang was om dat te doen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 03/08/2011, p. 6), is niet afdoende. Dergelijke vage verklaringen en nalatige handelingen wijzen dan ook op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en doen bijgevolg afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging. Van een asielzoeker kan namelijk verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen.

Bovendien kunnen de door u voorgelegde documenten uw beweerde vervolgingsfeiten niet staven. Uit de convocaties blijkt immers slechts dat u zich bij de ROVD van Gudermes moest gaan aanmelden voor een ondervraging, maar er staat verder niets in over de reden of over de zaak waarin u werd opgeroepen. Er wordt zelfs niet eens in vermeld in welke hoedanigheid u werd opgeroepen. Met betrekking tot de convocatie d.d. 05/02/2011 die door uw moeder naar België werd opgestuurd bleek u onaannemelijk weinig op de hoogte te zijn van de inhoud wat verder afbreuk doet aan de bewijswaarde ervan. Zo kon u niet met zekerheid zeggen of er al dan niet in stond in welke hoedanigheid u werd opgeroepen. U wist evenmin of de reden of de zaak waarin u werd opgeroepen vermeld werd (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 03/08/2011, p. 3). Aangezien deze convocatie aan de kern van uw asielrelaas raakt, kan redelijkerwijs dan verwacht worden dat u toch beter op de hoogte zou zijn van de inhoud ervan. Wat de convocatie d.d. 27/12/2010 betreft, legde u ook incoherente verklaringen af over de manier waarop u dit document bekomen hebt. In uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaarde u dat uw schoonvader u deze convocatie na uw aankomst in België per post vanuit Tsjetsjenië had opgestuurd. U beweerde het document in april 2011 ontvangen te hebben (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 09/05/2011, p. 4). Tijdens het tweede gehoor was u er opeens niet meer zeker van of u deze convocatie zelf had meegenomen bij uw vertrek uit uw land of dat u ze later per post in België had ontvangen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 03/08/2011, p. 5-6). Het attest van de OVD tenslotte bevestigt enkel dat uw schoonvader bij de rechercheafdeling van de OVD gewerkt heeft, maar bevat verder geen informatie die uw beweerde vervolgingsfeiten kan staven. Bovendien kan nog worden opgemerkt dat het uiterst merkwaardig is dat u niet kan preciseren welke rang uw schoonvader precies bekleedde (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 09/05/2011, p. 6).

Wat betreft de kern van uw asielrelaas, zijn in uw verklaringen een aantal elementen aanwezig die weinig waarschijnlijk zijn en de geloofwaardigheid van uw relaas ondermijnen. Zo lijkt het uit hoofde van de rebellen een zeer vreemde en riskante onderneming om – bovendien gekleed als politie – onbekende mensen aan te spreken en te eisen hun te helpen met allerlei logistieke diensten. Niet alleen stellen zij zich op het moment zelf bloot aan een groot risico te worden gevat, ze lopen ook het risico mensen aan te spreken die zelf deel uit maken van de autoriteiten of banden er mee hebben, waardoor zij zich makkelijk blootstellen aan mogelijke vervolging van de autoriteiten. Het lijkt ook vreemd om dergelijke risico's te nemen, enkel en alleen om het enkele malen bezorgen van voedsel en kledij. Ook uw handelingen lijken, uit uw hoofde, zeer onlogisch en niet plausibel. U had immers geen banden met de rebellen, u heeft integendeel, via uw schoonvader, nauwe banden met de autoriteiten (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 09/05/2011, p. 4; gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 03/08/2011, p. 4,7). Uw schoonvader werkte immers bij de criminele politie. Het is dan ook onbegrijpelijk dat u meermaals bent ingegaan op de vraag van de rebellen, en dat u nimmer hulp heeft gevraagd, of de situatie heeft trachten uit te leggen aan uw schoonvader en/of de autoriteiten. Hiermee geconfronteerd verklaart u dat u er aan gedacht heeft, maar dat u te bang was (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 09/05/2011, p.9). Deze verklaring kan niet aanvaard worden, u heeft immers nadien nog ruim de tijd en de kansen gehad om uw situatie uit te leggen en bescherming te zoeken, al dan niet via uw schoonvader.

Verder kan er nog gewezen worden op een tegenstrijdigheid tussen de opeenvolgende verklaringen van uw echtgenote met betrekking tot jullie onderling contact tijdens de laatste dagen vóór jullie vertrek uit het land. Haar finale verklaringen bleken op hun beurt ook tegenstrijdig te zijn met uw verklaringen hierover waardoor de geloofwaardigheid van uw beide verklaringen ernstig ondermijnd wordt. Zo verklaarde uw echtgenote tijdens haar eerste gehoor dat jullie telefonisch contact met elkaar onderhielden in de periode dat ze bij haar ouders verbleef en u bij een vriend ondergedoken was (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van B.(...) Z.(...), d.d. 09/05/2011, p. 5). In haar tweede gehoor stelde ze daarentegen uitdrukkelijk dat jullie toen geen contact met elkaar hadden via de telefoon (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van B.(...) Z.(...), d.d. 03/08/2011, p.4). Toen uw echtgenote daarop met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, bleef ze bij haar verklaringen en beweerde ze dat ze zich tijdens haar eerste gehoor misschien uit zenuwachtigheid had versproken (zie gehoorverslag

Commissariaat-generaal van B.(...) Z.(...), d.d. 03/08/2011, p. 5). Deze uitleg is niet afdoende om de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen. Bovendien verklaarde u zowel tijdens uw eerste gehoor (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 09/05/2011, p. 15) als in uw tweede gehoor (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 03/08/2011, p. 9), dat u in de periode dat u ondergedoken was telefonisch contact onderhield met uw echtgenote die toen bij haar ouders verbleef. Tijdens uw tweede gehoor specificeerde u zelfs dat jullie elke dag met elkaar belden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 03/08/2011, p. 9).

U beweerde weliswaar aan geheugenstoornissen te lijden waardoor u zich bepaalde zaken niet meer zou kunnen herinneren (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 03/08/2011, p. 2-3, 6). Ter staving van deze problemen legde u een attest voor, d.d. 30/07/2011 opgesteld door Dhr. P. Jacques, psycholoog-psychotherapeut. Ofschoon er begrip kan worden opgebracht voor de eventuele psychische moeilijkheden die u zou hebben, dient echter te worden opgemerkt dat dit attest geenszins van die aard is dat het een verklaring kan bieden voor de vastgestelde vaagheden en tegenstrijdigheden. In verband met de in het attest vermelde geheugenproblemen moet er op gewezen worden dat uit een analyse van uw verklaringen toch duidelijk gebleken is dat u aangaande uw asielrelaas wel degelijk in staat bent om gedetailleerde verklaringen en beschrijvingen af te leggen. Daarenboven dient gesteld te worden dat het voorgelegde attest geen enkel objectief medisch en/of neuropsychologisch onderzoek bevat dat uw geheugenproblemen kan staven. Tenslotte vormt het attest ook geen sluitend bewijs dat deze psychische moeilijkheden een rechtstreeks gevolg zouden zijn van uw beweerde vervolgingsfeiten. Dit attest vermag bijgevolg niet om de geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen.

Daarnaast wordt de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees voor vervolging door de autoriteiten ernstig ondermijnd door uw verklaring dat u bij uw vertrek blijkbaar onder uw eigen naam met de trein door de Russische Federatie gereisd hebt (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 09/05/2011, p. 5-6). Meer nog, u stelde dat u voor uw treinreis van Gudermes naar Moskou zelf in het station tickets gekocht hebt en dat u toen uw intern paspoort hebt voorgelegd (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 09/05/2011, p. 7). Dergelijke gedragingen zijn toch niet in overeenstemming te brengen met een ernstige vrees voor vervolging vanwege de autoriteiten. Te meer daar uit uw verklaringen duidelijk gebleken is dat u op het moment van uw vertrek reeds geviseerd werd door de autoriteiten die u ervan verdachten hulp geboden te hebben aan rebellen. Zo verklaarde u dat u tijdens uw ondervraging door de ordediensten die slechts enkele dagen vóór uw vertrek plaatsvond te horen had gekregen dat u het land niet mocht verlaten. U had toen ook een uitreisverbod moeten ondertekenen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 09/05/2011, p. 3, 10). Bovendien stelde u ook dat u de laatste dagen vóór uw vertrek niet meer thuis durfde te blijven en bij een vriend verbleef uit angst om gearresteerd te worden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 09/05/2011, p. 13). Toen de interviewer u er op wees dat u dan toch een risico genomen had door op die manier te reizen, stelde u enkel dat u geen andere keuze had. Ondanks het feit dat u zich bewust was van de risico's verklaarde u geen voorzorgen genomen te hebben om controles te vermijden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 09/05/2011, p. 13). Dergelijke verklaringen zijn weinig overtuigend te noemen.

Daarenboven kan worden opgemerkt dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u beweerde binnenkomst in de Europese Unie via Polen. U verklaarde dat u samen met uw echtgenote en kinderen in Brest, Wit-Rusland, in de laadruimte van een vrachtwagen gestapt bent. Met deze vrachtwagen zijn jullie vervolgens via Polen de Europese Unie binnengereden. U beweerde dat de deuren van de vrachtwagen bij binnenkomst op Pools grondgebied wel geopend werden, maar dat jullie niet ontdekt werden omdat jullie achter dozen verborgen zaten (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 09/05/2011, p. 6-8). Dergelijke voorstelling van zaken aangaande jullie binnenkomst in de Europese Unie via Polen is echter niet geloofwaardig. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan de kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt namelijk dat aan elke grenspost in Polen alle vrachtwagens zeer grondig gecontroleerd worden. Eerst passeren de vrachtwagens de grenscontrole door de Border Guards en vervolgens de douanecontrole. Lege vrachtwagens worden manueel gecontroleerd. Voor geladen vrachtwagens gebruiken de Border Guards micro-search. Hierbij kan de harts slag worden opgespoord. Indien er zich een persoon of dier in de vrachtwagen bevindt, wordt dit gegarandeerd door micro-search gedetecteerd. Geladen vrachtwagens worden vervolgens nog eens door de douane gecontroleerd. Elke vrachtwagen rijdt dan door een x-ray scanner. Al naargelang het resultaat van die scan wordt er een extra controle uitgevoerd, manueel en met andere apparatuur. Gezien deze informatie is het bijgevolg niet geloofwaardig te noemen dat jullie op de door u beschreven wijze als verstekelingen in de laadruimte van een vrachtwagen via Polen de Europese Unie zou binnengekomen zijn. Deze vaststelling van een gebrek aan geloofwaardigheid betreffende uw reisroute naar België is zwaarwichtig. Behalve dat de werkelijke omstandigheden van uw reis onbekend zijn, kan dit er ook op wijzen dat u reisdocumenten die u bij uw ware reis naar België zou hebben gebruikt, verborgen houdt. Hier moet des te zwaarder aan worden getild, gezien u verklaarde

dat u na uw aankomst in België zowel uw intern paspoort als het intern paspoort van uw echtgenote vernietigd hebt op advies van de smokkelaars (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 09/05/2011, p. 5). U kon de Belgische asielinstanties slechts kopies van enkele bladzijden uit jullie interne paspoorten voorleggen. Ongeacht het advies van de smokkelaars dient opgemerkt te worden dat het vernietigen van deze documenten uw eigen verantwoordelijkheid was en u hiertoe niet gedwongen werd. Het vernietigen van deze documenten kan worden beschouwd als een intentionele poging om informatie achter te houden voor de Belgische asielinstanties. Een dergelijke houding valt niet te rijmen met een gegronde vrees voor vervolging. Immers, van een asielzoeker die de internationale bescherming van een derde land inroept, wordt verwacht dat hij waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt omtrent zijn identiteit, reisweg en vluchtmotieven en alle documenten in zijn bezit neerlegt. Hierbij dient er op te worden gewezen dat Russische paspoorten (intern en internationaal) niet enkel informatie bevatten over identiteit, maar ook onder meer gegevens betreffende verblijfsregistraties, de afgifte van een internationaal paspoort, en de reisweg (zie informatie in het administratief dossier).

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande vaststellingen. De kopies van enkele bladzijden uit uw intern paspoort en uit dat van uw echtgenote, de geboorteaktes van u, uw echtgenote en jullie kinderen, jullie huwelijksakte, uw rijbewijs, en uw diploma's bevatten louter persoonsgegevens en gegevens betreffende uw studies die hier niet in twijfel getrokken worden.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat ook in hoofde van uw echtgenote, B.(...) Z.(...) (O.V.6.750.480), die zich voor haar asielaanvraag baseerde op dezelfde asielmotieven als u, een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

Ten aanzien van tweede verzoekster:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger te zijn, van Tsjetsjeense origine, en afkomstig uit Gudermes, Republiek Tsjetsjenië, Russische Federatie. In de zomer van 2010 keerde u op een avond samen met uw echtgenoot, B.(...) S.(...) (O.V. 6.750.480), met de wagen terug naar huis na een familiebezoek. Onderweg werden jullie tegengehouden door een agent van de verkeerspolitie. Uw man moest de agent naar zijn wagen volgen. Toen hij terugkwam, zei hij dat ze zijn documenten gecontroleerd hadden. Op 27 december 2010 ontving u een convocatie. Uw echtgenoot was op dat moment op zijn werk. Hij meldde zich de volgende dag 's morgens bij de ordediensten. Daar werd hij ondervraagd en beschuldigd van samenwerking met rebellen. Hij werd ook geslagen. Toen hij 's avonds terugkeerde, vertelde hij u dat hij rebellen had geholpen. Dezelfde avond kwam uw vader langs. Hij werkte bij de opsporingsdienst en zei dat het beter was dat uw echtgenoot het land zou verlaten. De volgende dag ging u met de kinderen naar uw vader. Uw echtgenoot durfde ook niet meer thuis overnachten en verbleef enkele dagen bij een vriend van hem. Op 31 december 2010 vertrok u samen met uw echtgenoot en jullie kinderen met de trein vanuit Gudermes naar Moskou. Vandaaruit reisden jullie met de trein verder naar Brest, Wit-Rusland. Daar stapten jullie in de laadruimte van een vrachtwagen

waarmee jullie naar België reden. Jullie kwamen in België aan op 11 januari 2011 en vroegen op dezelfde dag asiel aan.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw echtgenoot, B.(...) S.(...) (O.V. 6.750.480). In het kader van zijn asielaanvraag werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing van uw echtgenoot werd als volgt gemotiveerd:

"(...)"

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. "

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers een kennelijke beoordelingsfout aan en een schending van de motiveringsplicht voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/7 bis en ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en van de artikelen 197, 198, 199 en 203 van de UNHCR Proceduregids. Tenslotte voeren verzoekers de schending aan van de bewijskracht die aan een akte dient te worden verleend en van de regels die de bewijslast beheersen, voortvloeiend uit artikel 1315 en volgende van het Burgerlijk Wetboek en artikel 870 van het Gerechtelijk Wetboek.

Verzoekers citeren artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en stellen dat eerste verzoeker een psychologisch attest neerlegt en een nieuw attest van dezelfde dokter overmaakt. Verzoekers zijn het niet eens met de beoordeling van dit attest door de commissaris-generaal en menen dat de psycholoog, die eerste verzoeker reeds een jaar opvolgt, in staat is om een diagnose te stellen wat ook zijn werk is, terwijl de verwerende partij geen psycholoog is waardoor hij de conclusies niet kan verwerpen tenzij zij een tegenexpertise bestelt bij zijn eigen psycholoog. Volgens verzoekers wordt de bewijskracht van het attest geschonden door er een andere inhoud aan te geven dan wat in het attest geschreven staat. Omdat de verwerende partij het attest niet van valsheid beticht, moet er volgens verzoekers volledige bewijswaarde aan worden toegekend. De psychische problemen kunnen aldus niet in twijfel worden getrokken waardoor de verwerende partij hiermee rekening dient te houden. De psychische problemen kunnen volgens verzoekers een redelijke verklaring vormen voor bepaalde onwetendheden en tegenstrijdigheden en de aanwezigheid van deze traumata is naar de mening van verzoekers te linken aan de slechte behandeling die eerste verzoeker heeft gekregen in Tsjetsjenië, wat afgeleid kan worden uit een citaat uit het attest. Hieruit besluiten verzoekers dat artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet moet toegepast worden.

Verzoekers wijzen vervolgens op de artikelen 197, 198 en 199 van de UNHCR Proceduregids en voeren aan dat onjuiste verklaringen op zich geen voldoende reden zijn om de status te weigeren en deze verklaringen moeten worden geïnterpreteerd in het licht van de omstandigheden van het dossier. Met betrekking tot de situatie in Tsjetsjenië beweren verzoekers dat eerste verzoeker gelinkt wordt aan de rebellenbeweging en derhalve een risico loopt op problemen met de autoriteiten. Anderzijds stelt eerste verzoeker dat hij gelinkt wordt aan de autoriteiten omdat zijn schoonvader tewerkgesteld is bij de OVD, waardoor de rebellen het op hem gemunt hebben.

Over de vraag of eerste verzoeker momenteel nog gezocht wordt door de Russische autoriteiten stellen verzoekers dat hij nog steeds bang is om langdurig met zijn ouders aan de telefoon te blijven en dat deze angst blijkt uit het psychologisch attest van 31 juli 2011. In deze context, zo beweren verzoekers, kan enkel besloten worden dat hij wél in staat was om voldoende informatie te geven over de evolutie van zijn zaak sinds zijn aankomst in België omdat hij wist dat er een rechtszaak tegen hem was aangespannen en dat hij beschuldigd werd van hulp aan de rebellen. Verzoeker stelt dat hij zijn schoonvader niet dieper in de problemen wenste te duwen. Verzoekers ontkennen dat de onwetendheid van eerste verzoeker uit een gebrek aan interesse voortkomt en stellen dat het feit dat hij altijd zit te

piekeren over zijn verleden en toekomst wordt aangetoond door het psychologisch attest. De actualiteit van zijn vrees blijkt naar de mening van verzoekers uit de oproepingen en de twee nieuwe stukken die hij later zal aanbrengen.

Verzoekers wijzen er vervolgens op dat een geloofwaardig relaas kan volstaan als bewijs en wijzen hierbij op artikel 57/7 ter van de vreemdelingenwet. Omdat eerste verzoeker een samenhangend relaas weergaf, is een begin van bewijs niet noodzakelijk. Hij legde echter twee convocaties neer, met name een recente van 5 februari, welke in combinatie dient te worden gezien met zijn verklaringen en de andere convocatie. Verzoeker vermeldt hierbij het volgende: *“Ook al vermeldt het niet in welke hoedanigheid verzoeker wordt opgeroepen of voor welk motief, dient de bewijskracht van het paspoort erkend te worden door de verwerende partij (...)”*. De verwerende partij schendt de bewijskracht van de convocatie, zo stelt verzoeker en hij verwijst hierbij naar de aangehaalde rechtsregels. Over de convocatie van 27 december 2010 verwijt de verwerende partij verzoeker enkel dat hij zich niet meer herinnert of hij deze opgestuurd kreeg of er zelf Rusland mee verliet, wat een vergetelheid is, waarbij hij vandaag met zekerheid kan zeggen dat zijn schoonvader deze convocatie naar hem opstuurde.

Waar het relaas van verzoekers door de commissaris-generaal als weinig waarschijnlijk wordt beoordeeld, stelt verzoeker dat dit een puur subjectieve beoordeling is. Verzoekers beweren dat rebellen die mensen van de autoriteiten aangesproken zouden hebben gewoon neergeschoten worden. Om die reden durfde verzoeker zijn schoonvader niet bij dit probleem te betrekken. Hij wist immers dat zijn schoonvader hem niet zou kunnen verdedigen en wilde de carrière van zijn schoonvader niet om zeep helpen.

Met betrekking tot de vastgestelde tegenstrijdigheden, stellen verzoekers dat tweede verzoekster bij haar laatste verklaring meedeelde dat zij zich omwille van zenuwachtigheid versproken had, wat een redelijke verklaring is. Uit rechtspraak van de Raad van State besluiten verzoekers dat de tegenstrijdigheden niet van doorslaggevend belang zijn waardoor de beslissing hierdoor niet op afdoende wijze kan worden gemotiveerd.

Met betrekking tot de vaststelling dat eerste verzoeker de trein kon nemen met zijn paspoort, stellen verzoekers dat het feit dat eerste verzoeker gezocht wordt door de autoriteiten niet betekent dat ze hem kort na zijn aanhouding tot in een treinstation zouden kunnen opsporen. Verzoekers benadrukken dat hij geen andere keuze had dan te vluchten.

Over de manier waarop verzoekers de grenscontroles konden ontwijken merken zij op dat men met geld alle controles kan omzeilen. Daarnaast wijzen zij op een beslissing van de voormalige Vaste Beroepscommissie voor de Vluchtelingen dat de vaststellingen met betrekking tot de reisroute de vraag naar bescherming niet mogen verhullen.

Verzoekers wijzen vervolgens op twee verklaringen die zij door burens lieten opstellen.

Uit al deze elementen besluiten verzoekers dat zij een geloofwaardig relaas brachten en het voordeel van de twijfel moeten genieten waardoor zij als vluchteling moeten worden erkend.

Aan hun verzoekschrift voegen verzoekers een kopie van een handgeschreven verklaring op eer toe van D. A. A. met een kopie van diens intern Russisch paspoort en een kopie van een handgeschreven verklaring op eer van Y. M. K.

Verzoekers maakten op 6 december 2011 per fax een opsporingsbevel van verzoeker over en een Duitstalige brief waarbij een advocate aangaf op te treden voor dhr. en mevr. Q.

Ter terechtzitting legden verzoekers de voor eensluidend verklaarde vertaling neer van het opsporingsbevel en een kopie van een attest van 15 oktober 2011 van de psycholoog P. JACQUES.

2.2. Waar verzoekers de schending aanvoeren van de bewijsregeling uit artikel 1315 en volgende van het Burgerlijk Wetboek, merkt de Raad op dat deze artikelen betrekking hebben op het bewijs van de verbintenissen en van de betaling en niet dienstig kunnen worden aangevoerd in een procedure betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (cf. RvS 27 januari 2011, nr. 6 463 (c)). Ook waar verzoekers de schending inroepen van artikel 870 van het Gerechtelijk Wetboek, wijst de Raad erop dat het Gerechtelijk Wetboek in beginsel geen toepassing vindt in het asielrecht, maar dat het algemeen beginsel *“actori incumbit probatio”* wel van kracht is en de bewijslast legt bij de verzoekende partijen. De Raad ziet niet in op welke wijze de bestreden beslissingen dit beginsel zouden schenden.

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De

Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.4. In de bestreden beslissingen, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt in de eerste plaats gewezen op de complexe situatie in Tsjetsjenië die een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming noodzakelijk maakt. Eerste verzoeker verklaarde vervolgd te worden omwille van het verlenen van hulp aan de rebellen, maar heeft blijkens de bestreden beslissingen onvoldoende pogingen ondernomen om meer informatie te bekomen over de huidige stand van zaken. Zo bleek verzoeker volgens de bestreden beslissingen niet in staat om te zeggen wanneer de rechtszaak precies gestart is en of er reeds een zitting had plaatsgevonden. Verzoeker gaf aan dat hij de rechtszaak niet over de telefoon kan bespreken, maar heeft niet via andere kanalen geprobeerd aan inlichtingen te geraken, waaruit een gebrek aan interesse blijkt. De commissaris-generaal wijst vervolgens op de documenten die eerste verzoeker heeft neergelegd. Uit de convocatie van 5 februari 2011 kan volgens de commissaris-generaal niet worden afgeleid in welke zaak en in welke hoedanigheid eerste verzoeker wordt opgeroepen. Bovendien bleek verzoeker niet op de hoogte van de inhoud van het document. Met betrekking tot de convocatie van 27 december 2010 legde eerste verzoeker, zo wordt in de bestreden beslissing gesteld, tegenstrijdige verklaringen af, met name over de wijze waarop hij in het bezit kwam van het document. In de beslissing wordt verder gewezen op het feit dat de verklaring van verzoeker dat hij door rebellen, die gekleed waren als politiemannen, werd gevraagd om logistieke diensten te leveren weinig waarschijnlijk is omdat de rebellen daarmee enorme risico's liepen. Bovendien zou verzoeker via zijn schoonvader nauwe banden hebben met de autoriteiten, waardoor het onbegrijpelijk is dat verzoeker zou zijn ingegaan op de vraag van de rebellen en geen hulp heeft gevraagd aan zijn schoonvader en/of de autoriteiten. Daarnaast wordt in de bestreden beslissing gewezen op een tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van verzoeker en deze van zijn echtgenote met betrekking tot de vraag of zij gedurende de periode dat eerste verzoeker bij een vriend was ondergedoken en tweede verzoekster bij haar ouders verbleef contact met elkaar onderhielden.

De geheugenstoornissen waarop eerste verzoeker zich baseert om te stellen dat hij zich bepaalde zaken niet meer herinnert, kunnen luidens de bestreden beslissing niet worden aanvaard. Vooreerst blijkt uit de verklaringen van eerste verzoeker dat deze wel degelijk bij machte is om gedetailleerde verklaringen en beschrijvingen af te leggen en bovendien blijkt uit het medisch attest niet dat eerste verzoeker aan een objectief medisch of neuropsychologisch onderzoek werd onderworpen dat zijn geheugenproblemen kan staven.

Tevens wordt in de beslissing gewezen op het feit dat eerste verzoeker onder zijn eigen naam een treinreis heeft ondernomen van Gudermes naar Moskou en zelf in het station tickets heeft gekocht, wat niet in overeenstemming te brengen is met zijn verklaringen dat hij het land niet mocht verlaten en een uitreisverbod had ondertekend.

Met betrekking tot de binnenkomst van verzoeker in de Europese Unie, wordt in de beslissing opgemerkt dat de verklaring van verzoeker dat hij achter dozen verborgen zat in een vrachtwagen, zodat hij bij de binnenkomst op Pools grondgebied niet werd ontdekt, niet strookt met de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt en die aan het administratief dossier werd toegevoegd. Daarbij komt dat eerste verzoeker, door zijn verklaring dat hij zijn intern paspoort en dat van zijn echtgenote op advies van de smokkelaars heeft vernietigd, het vermoeden doet rijzen dat hij informatie over zijn reisdocumenten verborgen wil houden.

Wat de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet betreft, wordt in de beslissing gesteld dat de actuele situatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.5. Van een persoon die beweert een gegronde vrees voor vervolging te koesteren of een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij een gedetailleerde beschrijving kan geven van de feiten die aan de basis liggen van deze vrees of dit risico, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben. De vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden kunnen volgens verzoekers worden verklaard door de attesten van de psycholoog die ze hebben neergelegd. Het attest van 30 juli 2011 (stuk 20, Documenten, attest psycholoog) en het attest van 15 oktober 2011 dat ter terechtzitting werd neergelegd, zijn qua inhoud nagenoeg identiek. In beide attesten, die werden opgemaakt door psycholoog P. J., wordt erop gewezen dat eerste verzoeker « *présente une symptomatologie psychotraumatique caractérisée par :*

troubles du sommeil, importante irritabilité, hyper-vigilance, troubles de mémoire, importante lombalgies pour les quelles des examens sont en cours, angoisses, hypertension, manifestations neurovégétatives telles que sudation ». Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen, stelt de Raad vast dat uit de attesten geenszins blijkt dat de diagnose het gevolg is van een objectief medisch-neuropsychologisch onderzoek. Op basis van een grondige analyse van het gehoor dient te worden besloten dat eerste verzoeker wel degelijk in staat bleek om gedetailleerde verklaringen en beschrijvingen af te leggen. Bovendien dient te worden opgemerkt dat eerste verzoeker slechts éénmaal melding maakte van het feit dat hij een slecht geheugen heeft voor data (stuk 6a, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS 09/05/2011, p. 13), maar dat voor het overige hieromtrent geen enkele opmerking werd gemaakt, ook niet door de advocaat die het ganse gehoor bijwoonde (stuk 6a, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS 09/05/2011, p. 16; stuk 6b, gehoorverslag tweede verzoekster CGVS, 09/05/2011, p. 8). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is verder van oordeel dat het neergelegde attest van de psycholoog geen informatie bevat omtrent de eventuele invloed van deze problemen op de afgelegde verklaringen, noch omtrent de oorzaak van deze problemen. Deze vaststellingen kunnen op eenvoudige wijze, zonder medische scholing uit het attest worden afgeleid (RvS 1 februari 2010, nr. 5265 (c)). Uit deze attesten kan in elk geval niet worden afgeleid dat eerste verzoeker in Tsjetsjenië reeds vervolgingen onderging, waardoor de omkering van de bewijslast zoals voorzien in artikel 57/7 bis van de vreemdelingenwet *in casu* niet kan worden toegepast. Bovendien bevatten de bestreden beslissingen duidelijke aanwijzingen dat de vrees voor vervolging van verzoeker ongegrond is. Verzoekers maken niet aannemelijk dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met de persoonlijke situatie van verzoeker zodat de schending van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet dienstig kan worden aangevoerd.

2.6. Het argument dat de verzoekende partij zenuwachtig was toen zij werd verhoord doet geen afbreuk aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Uit het administratief dossier blijkt dat tweede verzoekster initieel aangaf dat zij gedurende de periode dat haar echtgenoot, thans eerste verzoeker, ondergedoken was, telefonisch in contact bleven (stuk 6b, gehoorverslag tweede verzoekster CGVS, 09/05/2011, p. 5). Tijdens haar tweede gehoor stelde tweede verzoekster nochtans formeel dat ze geen contact had met haar echtgenoot in die periode (stuk 3b, gehoorverslag tweede verzoekster CGVS 03/08/2011, p. 4). Zenuwachtigheid kan bezwaarlijk als rechtvaardiging gelden voor een dergelijke manifeste tegenstrijdigheid, vermits tweede verzoekster aangaf helemaal geen contact te hebben gehad, terwijl eerste verzoeker uitdrukkelijk stelde elke dag met zijn echtgenote te hebben getelefoneerd (stuk 6a, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS 09/05/2011, p. 15). Waar verzoekers stellen dat de tegenstrijdigheid niet van doorslaggevend belang is, wenst de Raad te benadrukken dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

2.7. Van een asielzoeker mag een niet aflatende en doorgedreven belangstelling voor zijn zaak worden verwacht, waarbij deze inspanningen moet doen om op de hoogte te blijven van de actuele ontwikkelingen van zijn problemen. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker aanvankelijk niet wist of er tegen hem een rechtszaak is begonnen (stuk 6a, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS 09/05/2011, p. 4), niettegenstaande hij frequente telefonische contacten heeft met zijn moeder (*Ibid.*, p. 3). Tijdens zijn tweede gehoor bevestigt hij dat hij via zijn moeder vernomen heeft dat er wel een rechtszaak was, maar weet hij niet of er al een rechtszitting is geweest (stuk 3a, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS 03/08/2011, p. 4). De Raad wijst erop dat zijn uiterst beperkte kennis over de actuele stand van zaken getuigt van een gebrek aan interesse in zijn problemen, wat de geloofwaardigheid ervan relativeert. Verzoekers trachten deze minimale belangstelling te verklaren door te wijzen op de angst van eerste verzoeker om lang aan de telefoon te blijven, die volgens hen aangetoond wordt door het psychologisch attest. Verzoekers tonen echter niet aan dat de telefonische contacten met de moeder van eerste verzoeker de enige methode zijn om nadere informatie te bekomen over de actuele stand van zaken. Andere communicatiekanalen, die eventueel minder angst opleveren in hoofde van eerste verzoeker, zoals brieven of elektronische post, of communicatie via een lokaal aangestelde advocaat, werden door verzoeker niet gehanteerd om meer informatie te bekomen over de stand van zijn rechtszaak in de Russische Federatie.

2.8. Waar verzoekers opwerpen dat eerste verzoeker vreest om problemen te krijgen met de autoriteiten enerzijds omdat hij gelinkt wordt aan de rebellenbeweging en met de rebellen anderzijds omdat hij via

zijn schoonvader gelinkt wordt aan de autoriteiten, gaan zij voorbij aan de voorwaarde uit de vluchtelingendefinitie dat deze vrees 'gegrond' dient te zijn. De vrees moet immers niet alleen subjectief aanwezig zijn, maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (cf. RvS 22 april 2003, nr. 118.506). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172). Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de verklaringen van verzoekers niet geloofwaardig zijn, waardoor de voorwaarden die in artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet worden gesteld, niet vervuld zijn. Door te beweren dat de beoordeling van de commissaris-generaal een puur subjectieve beoordeling is, gaan verzoekers voorbij aan de concrete vaststellingen die door de commissaris-generaal werden gedaan. De kritiek van verzoekers op de beoordeling van de commissaris-generaal van de onwaarschijnlijke manier waarop eerste verzoeker werd overhaald om de rebellen te helpen, waarbij ze poneren dat de mensen die de autoriteiten contacteren gewoon neergeschoten worden, is gestoeld op een blote bewering die niet wordt gestaafd. Daargelaten de vraag tenslotte of de aangevoerde paragrafen uit de UNHCR Proceduregids juridisch bindend zijn waardoor de schending ervan op geldige wijze in een middel kan worden opgeworpen, tonen verzoekers niet aan dat geen rekening zou zijn gehouden met de specifieke omstandigheden van het dossier.

2.9. De Raad kan aan de voorgelegde stukken bewijswaarde ontfangen indien deze naar zijn oordeel onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (RvS 11 april 2008, nr. 181.967; RvS 11 oktober 2007, nr. 175.643). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers kopieën neerlegden van convocaties van 27 december 2010 en van 5 februari 2011. Vooreerst merkt de Raad op dat aan een gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopie geen bewijswaarde kan worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Documenten kunnen verder slechts bewijswaarde hebben voor zover ze worden ondersteund door geloofwaardige verklaringen. Uit de gehoorverslagen blijkt dat eerste verzoeker niet kon verhelderen hoe hij in het bezit was geraakt van de eerste convocatie (stuk 6a, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS 09/05/2011, p. 4; stuk 3a, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS 03/08/2011, p. 5-6) en blijkt dat hij niet op de hoogte is van de inhoud van de tweede convocatie (stuk 3a, gehoorverslag CGVS 03/08/2011, p. 3). Het betoog van verzoekers over de bewijskracht van het paspoort heeft geen betrekking op de bedoelde convocaties, waardoor zij er niet in slagen aan te tonen dat de commissaris-generaal de bewijskracht van deze documenten zou hebben miskend.

2.10. Onduidelijkheid over de reisweg houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot de geloofwaardigheid. Uit het administratief dossier blijkt dat eerste verzoeker beweert op 29 december 2010 door middel van voorlegging van zijn intern paspoort tickets te hebben gekocht voor de reis van Gudermes naar Moskou (stuk 6a, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS 09/05/2011, p. 7), terwijl hij kort tevoren bij zijn ondervraging een uitreisverbod zou hebben ondertekend (stuk 6a, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS 09/05/2011, p. 10). De blote bewering van verzoeker dat ze hem niet zo snel in het station konden opsporen en dat hij geen andere keuze had dan op die manier te vluchten, is niet bij machte om de vaststelling van de commissaris-generaal te ontcrachten dat deze gang van zaken uiterst ongeloofwaardig overkomt. Er kan worden verwacht dat iemand die uitdrukkelijk de verplichting werd opgelegd ter beschikking van de autoriteiten te blijven, niet zomaar kan ontsnappen. Verder beweren verzoekers dat men met geld alle grenscontroles kan omzeilen. Zij ondersteunen deze blote bewering niet in het minst met enig concreet gegeven. Bovendien druist deze ongestaafde versie van verzoekers in tegen de objectieve informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd en waaruit blijkt dat er aan de Schengenbuitengrenzen een zeer strikte en individuele controle plaatsvindt (stuk 21, CEDOCA Antwoorddocument, pol 2008-048w, Polen Border Control, 07/10/2008), waardoor deze geenszins kan worden aanvaard. Bijkomend merkt de Raad op dat verzoekers niets inbrengen tegen de pertinente overwegingen uit de bestreden beslissingen met betrekking tot het vernietigen van hun originele interne paspoorten en het voorleggen van een kopie van een selectie van slechts enkele pagina's uit dit paspoort. Uit deze *modus operandi* spruit immers het vermoeden voort dat verzoekers bepaalde informatie voor de Belgische asielinstanties willen verheimelijken.

2.11. Als bijlage bij hun verzoekschrift maken verzoekers twee kopieën over van ongedateerde verklaringen die zij door burens lieten opstellen met hun vertaling. De Raad stelt vast dat het om gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën gaat waaraan geen bewijswaarde kan worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Verder dient te worden opgemerkt dat de documenten niet uitgaan van een officiële instantie en dat uit hun inhoud duidelijk kan worden afgeleid dat het om gesolliciteerde verklaringen gaat waaraan slechts zeer geringe bewijswaarde kan worden

toegedicht. In elk geval kan hieruit niet worden besloten dat aan verzoekers het voordeel van de twijfel moet worden gegund. Dit voordeel kan slechts worden verleend indien, na onderzoek van alle elementen, de overtuiging bestaat dat de afgelegde verklaringen geloofwaardig zijn (RvS 21 oktober 2003, nr. 124.438), wat, zoals hierboven uitvoerig werd toegelicht, niet het geval is. Met betrekking tot het opsporingsbevel met vertaling dat verzoekers op 6 december 2011 per fax hebben overgemaakt en waarvan ter terechtzitting het 'origineel' wordt voorgelegd, merkt de Raad op dat dit stuk wellicht het resultaat is van huisvuil en geenszins als een origineel opsporingsbevel kan worden aanzien. Zo is er geen officiële hoofding aangebracht, ontbreekt elke datum op het document, op de geboortedatum van eerste verzoeker na, en wordt geen enkel fysiek adres, telefoonnummer of e-mail vermeld van de dienst waar de burgers inlichtingen over de gezochte persoon moeten meedelen. Uit dit stuk kan geenszins de actualiteit van de vrees worden afgeleid, zoals verzoekers lijken te beweren. De neergelegde kopie van het attest van psycholoog P. JACQUES werd hierboven reeds besproken.

2.12. Er werd geen schending aangetoond van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/7 bis en ter van de vreemdelingenwet of van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De beslissingen steunen op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden. Verzoekers hebben geen kennelijke beoordelingsfout aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. A. DE LUYCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE LUYCK

F. TAMBORIEN